

Występowanie popielicy *Glis glis* w Pienińskim Parku Narodowym**Edible dormouse *Glis glis* in Pieniny National Park**MIROŚLAW JURCZYŠYŃ¹, BOGUSŁAW KOZIK², ANNA DONARSKA¹, AGATA CZAPRACKA¹

¹ Zakład Zoologii Systematycznej
Instytut Biologii Środowiska, Wydział Biologii
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
61–614 Poznań, ul. Umultowska 89
e-mail: mj_otis@poczta.onet.pl

² Pieniński Park Narodowy
34–450 Krościenko nad Dunajcem, ul. Jagiellońska 107B

Słowa kluczowe: rozmieszczenie popielicy, wybiórczość siedliskowa, zagęszczenie populacji, liczebność populacji.

Popielicy *Glis glis* poszukiwano w lasach Pienińskiego Parku Narodowego na podstawie śladów pogryzów, kontroli skrzynek ptasich i nietoperzowych oraz nasłuchów charakterystycznych głosów. Na trzech powierzchniach, wyznaczonych w starych lasach mieszanych z dominującym bukiem *Fagus sylvatica*, oszacowano zagęszczenie populacji popielicy metodą nasłuchu odgłosów pilchów podczas nocnej aktywności. Największa część arealu popielicy przypadła na lasy z przewagą jodły *Abies alba*, które zajmują w parku największą powierzchnię. Mniejszy areal zanotowano w drzewostanach z dominującym bukiem, a najmniejszy – z dominującym świerkiem *Picea abies*. Lasy z dominującym bukiem były przy tym siedliskiem preferowanym przez popielicę. Najwyższe zagęszczenie populacji wynoszące 7 osobników/hektar stwierdzono na jednej z trzech powierzchni próbnych (A) wyznaczonej w drzewostanie z dominacją buka. W roku dobrego owocowania buka odnotowywano wyższe zagęszczenie populacji niż w roku nieurodzaju, czego przykładem są wyniki uzyskane na powierzchni próbnej B, na której w roku nasiennym (2013) zagęszczenie wyniosło 4,3 osobników/hektar, a w roku nienasiennym (2012) nie stwierdzono tam ani jednej popielicy. Liczebność popielic jednorocznych i starszych (potrafiących wydawać donośne głosy) oszacowano w PPN na 2500 osobników.